

COLLEEN
HOOPER

ALL

MIJN BELOFTE
AAN JOU
Nederlandse
editie

YOUR

PERFECTS

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

All your perfects

Mijn belofte aan jou – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Toen

De portier lachte niet naar me.

In de lift naar Ethans verdieping blijft die gedachte aan me knagen. Vincent is altijd mijn favoriete portier geweest, sinds het moment dat Ethan hier kwam wonen. Hij lacht stevast naar me en maakt graag een praatje. Maar vandaag hield hij met een uitgestreken gezicht de deur voor me open, meer niet. Zelfs een *'Hallo Quinn, goede reis gehad?'* kon er niet af.

We hebben allemaal weleens onze dag niet.

Ik werp een blik op mijn mobiel en zie dat het al na zevenen is. Ethan komt om een uur of acht thuis, dus ik heb alle tijd om hem te verrassen met een maaltijd. *En mezelf.* Ik ben een dag eerder thuisgekomen maar heb daar niets over gezegd. We zijn zo druk bezig geweest met de voorbereidingen voor onze bruiloft, dat het weken geleden is dat we samen thuis hebben gegeten en gekookt. Of gevreeën.

Aangekomen op Ethans verdieping, blijf ik eenmaal uit de lift even staan.

Er loopt een man door de gang te ijsberen, vlak voor het appartement van Ethan. Hij loopt drie stappen, blijft staan en kijkt naar de deur. Dan loopt hij weer drie stappen de andere kant op en blijft opnieuw staan. Ik kijk naar hem en hoop dat hij weggaat, maar dat doet hij niet. Hij blijft maar heen en weer lopen en naar Ethans voordeur kijken. Hij is geen vriend van Ethan, anders zou ik hem wel herkennen.

Ik loop naar Ethans appartement en schraap mijn keel. De man kijkt me aan en ik gebaar naar de voordeur zodat hij begrijpt dat ik erlangs wil. De man stapt opzij en geeft me ruimte, ik vermijd oogcontact. Daar heb ik nu geen zin in. Ik zoek in mijn tas naar de sleutel. Zodra ik die heb gevonden, komt hij naast me staan en legt zijn hand op de deur. 'Wil je daar naar binnen?'

Ik kijk naar hem en weer naar Ethans deur. *Waarom vraagt hij dat?* Mijn hart gaat in de versnelling bij de gedachte dat ik hier alleen in een gang sta met een kerel die wil weten of ik de deur ga openmaken naar een leeg appartement. *Weet hij soms dat Ethan niet thuis is? Weet hij dat ik alleen ben?*

Ik schraap mijn keel en probeer niet te laten merken dat ik bang ben, ook al lijkt hij geen kwaad in de zin te hebben. Maar dat kun je natuurlijk niet aan de buitenkant zien, dus dat zegt niet zoveel. 'Mijn verloofde woont hier. Hij zit binnen,' lieg ik.

De man knikt instemmend. 'Ja. Hij zit zeker binnen.' Hij maakt een vuist en tikt met een boze wijsvinger tegen de muur naast de deur. 'Binnen met mijn rotvriendin.'

Ik heb ooit een cursus zelfverdediging gevolgd. De docent vertelde ons dat je een sleutel tussen je vingers moet houden, met de punt naar buiten, zodat je die in de ogen van je aanvaller kunt steken. Ik moffel de sleutel tussen mijn vingers, klaar om een aanval van deze idioot af te weren.

Hij ademt uit en ondanks alles ontgaat het me niet dat de lucht ineens gevuld is met de geur van kaneel. Wat een bizarre gedachte, zo vlak voordat je wordt aangevallen. Levert ook rare taferelen op bij de politie. 'O, ik zou niet kunnen zeggen wat mijn aanvaller aanhad, maar ik weet wel dat zijn adem lekker rook. Naar kaneelkussentjes.'

'Je bent bij het verkeerde appartement,' zeg ik, in de hoop dat hij dan zonder te protesteren weg zal gaan.

Hij schudt zijn hoofd, met kleine, snelle schokjes die me laten weten dat ik er helemaal naast zit en dat hij gelijk heeft. 'Dit is het goede appartement, dat weet ik zeker. Rijdt je verloofde in een blauwe Volvo?'

Oké, hij stalkt Ethan kennelijk. Mijn mond is kurkdroog. Water zou nu fijn zijn.

‘Is hij ongeveer een meter vijftachtig? Zwart haar, draagt een jas van The North Face die hem te groot is?’

Ik druk mijn hand tegen mijn maag. *Wodka zou fijn zijn.*

‘Werkt je verloofde voor dr. Van Kemp?’

Nu is het mijn beurt om mijn hoofd te schudden. Ethan werkt niet alleen voor dr. Van Kemp... zijn vader *is* dr. Van Kemp. *Waarom weet deze vent dit allemaal van Ethan?*

‘Mijn vriendin werkt met hem samen,’ zegt hij, terwijl hij vol afschuw een blik op de deur van het appartement werpt. ‘En kennelijk gaat die samenwerking íéts verder.’

‘Ethan zou niet...’

Het onderbreekt me. *Het geneuk.*

Ik hoor een zwakke stem Ethans naam roepen. Van deze kant van de deur is het althans een zwakke stem. Ethans slaapkamer ligt aan de andere kant van zijn appartement, wat wil zeggen dat zij, wie zij dan ook mag zijn, het niet onder stoelen of banken steekt. Ze gilt zijn naam uit.

Terwijl hij haar neukt.

Ik deins meteen achteruit van de deur. De harde werkelijkheid van wat er in Ethans appartement gebeurt, duizelt me. Mijn hele wereld staat op losse schroeven. Mijn verleden, mijn heden, mijn toekomst – het staat allemaal op instorten. De man grijpt me bij de arm en houdt me vast. ‘Gaat het?’ Hij houdt me overeind tegen de muur. ‘Het spijt me. Ik had het niet zo bot moeten zeggen.’

Ik doe mijn mond open, maar blijf hangen in twijfels. ‘Weet je... het zeker? Misschien komt dat geluid niet uit het appartement van Ethan. Misschien zijn het de burenen.’

‘Dat is toevallig. Heeft Ethan een buurman die ook Ethan heet?’

De vraag is sarcastisch bedoeld, maar ik zie meteen de spijt in zijn ogen. Dat is aardig – hij is in staat medelijden met me te voelen terwijl hij overduidelijk in hetzelfde schuitje zit. ‘Ik ben ze gevolgd,’ zegt

hij. ‘Ze zijn samen daar binnen. Mijn vriendin en jouw... vriend.’
‘Verloofde,’ verbeter ik hem.

Ik loop de gang door, leun tegen de muur en laat me ten slotte op de grond zakken. Eigenlijk zou ik niet zo plompverloren moeten gaan zitten, want ik heb een rok aan. Ethan houdt van rokjes, en omdat ik aardig wilde zijn, heb ik er een voor hem aangetrokken, maar nu wil ik vooral dat ding uitdoen, het rond zijn nek slaan en hem ermee wurgen. Ik zit zo lang naar mijn schoenen te staren dat ik niet eens merk dat de man naast me op de grond is gaan zitten. Het valt me pas op als hij iets zegt. ‘Weet hij dat je komt?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dit was een verrassing. Ik ben de stad uit geweest met mijn zus.’

Er weerklinkt weer gedempt geschreeuw vanachter de deur. De man naast me krimpt ineen en slaat zijn handen over zijn oren. Ik doe hetzelfde.

We blijven samen zo even zitten. We willen allebei niet dat de geluiden tot onze oren doordringen tot het voorbij is. Dat gaat niet lang duren. Ethan houdt het nooit langer dan een paar minuten vol.

Twee minuten later zeg ik: ‘Volgens mij zijn ze klaar.’ De man haalt zijn handen van zijn oren en laat zijn armen op zijn knieën zakken. Ik sla mijn armen om mijn knieën en laat mijn kin erop rusten. ‘Zullen we met mijn sleutel de deur openen? Ze confronteren?’

‘Dat kan ik niet,’ zegt hij. ‘Ik moet eerst kalm worden.’

Hij ziet er best kalm uit. De meeste andere mannen die ik ken zouden nu de deur inbeuken.

Ik weet niet eens zeker of ik de confrontatie met Ethan wel aan wil. Een deel van me wil weglopen en net doen alsof de afgelopen paar minuten niet zijn gebeurd. Ik zou hem kunnen appen en zeggen dat ik eerder thuis ben gekomen en dan zou hij kunnen zeggen dat hij moet overwerken en dan zou ik zalig onwetend kunnen blijven.

Of ik zou gewoon naar huis kunnen gaan, al zijn spullen kunnen verbranden, mijn trouwjurk kunnen verkopen en zijn nummer blokkeren.

Nee, dat zou mijn moeder nooit toestaan.

O help. Mijn moeder.

Ik kreun en de man gaat onmiddellijk rechtop zitten. ‘Moet je overgeven?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Weet ik niet.’ Ik til mijn hoofd van mijn knieën en leun achterover tegen de muur. ‘Het dringt ineens tot me door hoe woest mijn moeder gaat zijn.’

Hij ontspant zodra hij ziet dat ik niet kreun omdat ik ziek ben, maar omdat ik opzie tegen mijn moeders reactie als ze erachter komt dat de bruiloft niet doorgaat. Want dat gaat hij zeker niet. Hoe vaak heeft ze niet gezegd hoeveel borg ze heeft moeten betalen om op de wachtlijst voor de trouwlocatie te komen? ‘Weet je wel hoeveel mensen ervan dromen om te trouwen in het Douglas Whimberly Plaza? Evelyn Bradbury is daar getrouwd, Quinn. *Evelyn Bradbury!*’

Mijn moeder doet niets liever dan me vergelijken met Evelyn Bradbury. Haar familie is een van de weinige in Greenwich die belangrijker is dan die van mijn stiefvader. Dat verklaart waarom mijn moeder elke kans aangrijpt om Evelyn Bradbury op te voeren als een voorbeeld van perfectie van de gegoede burgerij. Evelyn Bradbury kan me geen lor schelen. Het liefst zou ik nu een appje naar mijn moeder sturen: *De bruiloft gaat niet door en Evelyn Bradbury kan de pot op.*

‘Hoe heet je?’ vraagt de man.

Ik kijk hem aan en besef dat ik hem nu voor het eerst echt waarneem. Dit mag dan een van de dieptepunten in zijn leven zijn, maar hij is desondanks buitengewoon knap. Sprekende ogen die passen bij zijn warrige haar. Een krachtige kaak die, sinds ik uit de lift ben gestapt, alleen nog maar heeft getrild van onderdrukte woede. Twee volle lippen die voortdurend worden dichtgeknepen en in dunne streepjes veranderen wanneer hij naar de deur kijkt. Al met al vraag ik me af of zijn gezicht wat zachter zou staan als zijn vriendin nu niet daar binnen zat met Ethan.

Hij heeft iets droevigs over zich. Iets wat losstaat van onze huidige

situatie. Iets wat dieper gaat... alsof het in hem zit. Ik ken mensen die met hun ogen kunnen glimlachen, maar hij fronst met de zijne.

‘Je bent knapper dan Ethan.’ Mijn opmerking brengt hem van zijn stuk. Zijn gezicht is een en al verwarring, waarschijnlijk omdat hij denkt dat ik hem probeer te versieren. Dat is wel het laatste wat ik wil. ‘Dat was niet als compliment bedoeld. Het was gewoon een constatering.’

Hij maakt een gebaar alsof het hem niets kan schelen.

‘Het is meer dat ik dacht dat als jij knapper bent dan Ethan, jouw vriendin dan dus wel knapper moet zijn dan ik. Niet dat ik het erg vind. Misschien vind ik het wel erg. Ik zou het níét erg moeten vinden, maar ik vraag me gewoon af of Ethan haar aantrekkelijker vindt dan hij mij vindt. Ik vraag me af of hij me daarom bedriegt. Misschien. Het spijt me. Ik doe meestal niet zo negatief over mezelf, maar ik ben zo boos en om de een of andere reden kan ik niet ophouden met praten.’

Hij staart me een moment lang aan, alsof hij mijn vreemde gedachtegang probeert te volgen. ‘Sasha is lelijk. Je hoeft je nergens zorgen om te maken.’

‘Sasha?’ Ik spreek haar naam vol ongeloof uit en herhaal hem, met nadruk op het *sha*. ‘Sasha. Dat verklaart een hoop.’

Hij begint te lachen, ik begin ook te lachen en het is heel raar. Ik lach terwijl ik eigenlijk zou moeten huilen. Waarom huil ik niet? ‘Ik heet Graham,’ zegt hij, terwijl hij zijn hand uitsteekt.

‘Quinn.’

Zelfs zijn glimlach is bedroefd. Ik vraag me af of zijn glimlach onder andere omstandigheden anders zou zijn. ‘Normaal zou ik zeggen, aangenaam kennis te maken, Quinn, maar dit is het rotste moment van mijn leven.’

Dat is de beroerde waarheid. ‘Dito,’ zeg ik, teleurgesteld. ‘Alhoewel ik blij ben dat ik nu kennis met je maak, en niet volgende maand, na onze bruiloft. Ik hoef nu in elk geval geen huwelijksgeeloften aan hem te verspillen.’

‘Jullie zouden volgende maand gaan trouwen?’ Graham kijkt de andere kant op. ‘Wat een eikel,’ zegt hij zachtjes.

‘Inderdaad.’ Ik heb het altijd al geweten. Hij is een eikel. Pre-tentius. Maar hij is lief voor me. *Dat dacht ik althans.* Ik buig weer voorover en haal mijn handen door mijn haar. ‘Man, dit is klote.’

Zoals altijd weet mijn moeder haar appjes perfect te timen. Ik haal mijn mobiel tevoorschijn en kijk ernaar.

Het taart proeven is verschoven naar twee uur op zaterdag. Eet geen lunch. Komt Ethan mee?

Ik zucht met mijn hele lichaam. Van alles rond het plannen van de bruiloft leek het taart proeven me het leukste. Zou ik pas zondag aan iedereen kunnen vertellen dat de bruiloft van de baan is?

De lift pingt en mijn aandacht verplaatst zich van mijn mobiel naar de liftdeuren. Als ze opengaan, voel ik een brok in mijn keel komen. Mijn hand verkrampst om mijn mobiel zodra ik de bakjes met eten zie. De bezorger komt onze richting uit en mijn hart bonkt mee met elke stap die hij zet. *Je weet het er wel in te wrijven, Ethan.*

‘Chinees? Dat meen je niet?’ Ik kom overeind en kijk omlaag naar Graham, die nog op de grond zit en naar me opkijkt. Ik gebaar met mijn hand naar het eten. ‘Dat is mijn ding! Niet van hem! Ik eet graag chinees na de seks!’ Ik draai me om naar de bezorger, maar die staat als aan de vloer genageld en staart me aan, zich afvragend of hij door moet lopen. ‘Geef hier!’ Ik pak de tassen van hem aan. Hij protesteert niet eens. Ik laat me weer op de grond vallen met de twee tassen chinees en bekijk de inhoud. Tot mijn grote woede zie ik dat Ethan gewoon mijn gebruikelijke bestelling heeft gedaan. ‘Hij heeft zelfs hetzelfde besteld! Hij voert Sasha mijn chinees!’

Graham springt op en trekt zijn portemonnee tevoorschijn. Hij betaalt voor het eten en de arme bezorger duwt de deur naar het trappenhuis al open, puur omdat hij dan sneller weg kan uit de gang dan wanneer hij zou teruglopen naar de lift.

‘Ruikt lekker,’ zegt Graham. Hij gaat weer zitten en pakt het bakje met kip en broccoli. Ik geef hem een vork en laat hem eten, hoewel

ik die kip het lekkerste vind. Dit is niet het moment om alleen aan mezelf te denken. Ik open het bakje met Mongools rundvlees en begin te eten, hoewel ik geen honger heb. Maar ik sterf nog liever dan dat Sasha of Ethan hier een hap van krijgen. ‘Schoften,’ mompel ik.

‘Schoften zonder eten,’ schampert Graham. ‘Misschien gaan ze wel dood van de honger.’

Ik grijns.

Ik eet en vraag me af hoelang ik hier nog met deze man in de gang zal zitten. Ik wil hier niet zijn als die deur opengaat, want ik wil niet weten hoe Sasha eruitziet. Maar tegelijkertijd wil ik het ook niet missen als ze naar buiten komt en ziet dat Graham hier haar chinees zit op te eten.

Dus wacht ik. En eet. Met Graham.

Na een paar minuten zet hij het bakje neer, steekt zijn hand in de tas met eten en vist er twee gelukskoekjes uit. Hij geeft er een aan mij en breekt zelf de andere open, vouwt het strookje papier open en leest de tekst hardop voor: ‘Je zult vandaag een goede zakelijke deal sluiten.’ Hij vouwt het strookje dubbel nadat hij het heeft gelezen. ‘Zal je net zien. Ik heb vandaag vrij genomen van werk.’

‘Stom gelukskoekje,’ mompel ik.

Graham rolt zijn papiertje tot een balletje en schiet het naar Ethans deur. Ik breek mijn koekje open en trek het strookje met de spreuk eruit. ‘Als je alleen licht laat schijnen op je tekortkomingen, stralen je volkomingen minder.’

‘Dat bevalt me wel,’ constateert hij.

Ik verfrommel het papiertje en schiet het ook naar de deur, net zoals hij deed. ‘Ik ben een taalsnob. Het moet “volkomenheden” zijn.’

‘Dat is wat me eraan bevalt. Het enige woord dat ze verkeerd gebruiken, is “volkomingen”. Best ironisch.’ Hij kruipt naar voren, pakt het papiertje en komt weer tegen de muur zitten. ‘Je moet het bewaren.’

Ik wuif zijn hand en het papiertje meteen weg. ‘Ik wil geen herinnering aan dit moment.’

Hij kijkt me in gedachten verzonken aan. ‘Nee, ik ook niet.’

Volgens mij worden we allebei zenuwachtig van de gedachte dat die deur elk moment open kan gaan, en daarom zwijgen we verder en luisteren of we hun stemmen kunnen horen. Graham pulkt aan de draadjes van zijn spijkerbroek boven zijn rechterknie, net zolang tot er een bergje draadjes op de grond ligt en zijn knie nauwelijks nog met stof bedekt is. Ik pak een van de draadjes en draai het rond tussen mijn vingers.

‘We speelden ’s avonds altijd een woordspelletje op onze laptops,’ zegt hij. ‘Ik was er heel goed in, maar zij had altijd een hogere score. Elke avond weer.’ Hij strekt zijn benen. Ze zijn een stuk langer dan die van mij. ‘Eerst was ik onder de indruk, maar toen zag ik op een bankafschrift dat ze achthonderd dollar aan het spel had betaald. Ze kocht voor vijf dollar per stuk extra letters, alleen maar om me te verslaan.’

Ik kan me moeilijk voorstellen dat deze man ’s avonds spelletjes zit te spelen op zijn laptop. Hij ziet eruit als het soort man dat romans leest, zijn appartement twee keer per dag sopt en zijn sokken opvouwt, en al die perfectie afrondt met een rondje hardlopen elke ochtend.

‘Ethan kan geen banden verwisselen. Sinds we samen zijn, hebben we twee keer een lekke band gehad en beide keren heeft hij een sleepauto moeten bellen.’

Graham schudt zachtjes zijn hoofd en zegt: ‘Ik wil niet op zoek naar redenen om het gedrag van die schoft goed te praten, maar dat is toch niet zo erg? Heel veel mannen weten niet hoe je een band moet verwisselen.’

‘Dat weet ik. Dat is ook niet wat het erg maakt. Wat het erg maakt, is dat ik wel weet hoe het moet. Hij wilde niet dat ik het deed. Hij vond het gênant om toe te kijken terwijl een vrouw zijn band verwisselde.’

Er schuilt meer in Grahams gezichtsuitdrukking. Iets wat me nog niet eerder is overkomen. Bezorgdheid misschien? Hij kijkt me

ernstig aan. 'Je mag hem dit níét vergeven, Quinn.'

Zijn woorden benemen me de adem. 'Dat ga ik ook niet doen,' zeg ik met rotsvaste overtuiging. 'Ik hoef hem na dit niet terug. Ik vraag me af waarom ik niet moet huilen. Misschien is het een teken.'

Hij kijkt alsof hij weet wat ik bedoel, maar dan buigen de lijntjes om zijn ogen een beetje omlaag. 'Vanavond zul je huilen. Als je in bed ligt. Dan gaat het pas pijn doen. Zodra je alleen bent.'

Door die opmerking voelt alles ineens veel zwaarder. Ik wil niet huilen, maar ik weet dat het elk moment kan binnenkomen. Ik ontmoette Ethan net nadat ik was gaan studeren en we zijn nu vier jaar samen. Dat is veel om in een keer kwijt te raken. En hoewel ik weet dat het voorbij is, wil ik hem niet zien. Ik wil gewoon weglopen en hem uit mijn leven schrappen. Ik wil het niet hoeven af te sluiten en ik wil zelfs geen uitleg, maar ik ben bang dat ik dat wel zal willen als ik straks alleen ben.

'We moeten ons waarschijnlijk laten testen.'

Grahams woorden en de angst die me verteert zodra hij ze heeft uitgesproken, worden verstoord door het geluid van Ethans gedempte stem.

Hij is op weg naar de deur. Ik draai me om zodat ik zijn appartement kan zien, maar Graham pakt mijn gezicht en vestigt mijn aandacht weer op hem.

'Het ergste wat je nu kunt doen, is emotie tonen, Quinn. Niet boos worden. Niet gaan huilen.'

Ik bijt op mijn lip en knik, terwijl ik alles probeer binnen te houden wat ik nu eigenlijk wil uitschreeuwen. 'Oké,' fluister ik, net op het moment dat de deur van Ethans appartement opengaat.

Net als Graham probeer ik me aan mijn voornemen te houden, maar ik word misselijk van het idee dat ik Ethan elk moment zal zien. We kijken geen van beiden naar de deur. Graham blijft me strak aankijken en haalt rustig adem. Ik kan me niet voorstellen wat Ethan over twee seconden gaat denken zodra hij de deur helemaal opent. Hij zal me niet meteen herkennen. Hij zal denken dat we

twee willekeurige mensen zijn die op de grond zitten in de gang van zijn appartementengebouw.

‘Quinn?’

Ik sluit mijn ogen wanneer ik Ethan mijn naam hoor uitspreken. Ik draai me niet naar hem om. Ik hoor hoe hij een stap buiten de deur zet. Ik voel mijn hart op allerlei plekken in mijn lijf bonzen, maar ik voel het vooral in Grahams handen op mijn wangen. Ethan noemt opnieuw mijn naam, maar het klinkt meer als een bevel om hem aan te kijken. Ik open mijn ogen, maar houd mijn blik op Graham gericht.

Ethans deur gaat verder open en een meisje hapt geschrokken naar adem. *Sasha*. Graham knippert, houdt zijn ogen even iets langer gesloten terwijl hij rustig inademt. Als hij ze weer opent, zegt Sasha: ‘Graham?’

‘Shit,’ mompelt Ethan.

Graham kijkt de twee niet aan. Hij blijft mij aankijken. Hoewel onze levens om ons heen in duigen vallen, zegt Graham rustig tegen me: ‘Zal ik met je meelopen naar beneden?’

Ik knik.

‘Graham!’ Sasha spreekt zijn naam uit alsof ze alle recht heeft om boos te zijn dat hij hier is.

Graham en ik komen allebei overeind. We kijken geen van beiden naar Ethans appartement. Graham houdt mijn hand stevig vast terwijl hij me naar de lift leidt.

Sasha loopt vlak achter ons, komt dan naast ons terwijl we op de lift wachten. Ze staat aan de andere kant van Graham en trekt aan de mouw van zijn overhemd. Hij knijpt een beetje harder in mijn hand en dus knijp ik terug om hem te laten weten dat dit ons gaat lukken zonder dat we een scène trappen. We stappen zo gewoon in de lift en vertrekken.

Als de deuren opengaan, gebaart Graham mij eerst naar binnen en stapt dan zelf in de lift. Hij zorgt ervoor dat er geen ruimte overblijft voor Sasha. Hij blokkeert de deuropening en we kijken gedwongen

richting gang. Sasha's kant op. Graham drukt op het knopje voor de begane grond en als de deuren dichtgaan, durf ik eindelijk te kijken.

Twee dingen vallen me op.

- 1) Ethan staat niet langer in de gang en de deur van zijn flat is dicht.
- 2) Sasha is veel knapper dan ik ben. Zelfs als ze huilt.

De deuren zijn dicht en het is een lange, rustige rit naar beneden. Graham laat mijn hand niet los en we praten niet, maar we huilen evenmin. We lopen rustig de lift uit en de hal door. Als we bij de voordeur komen, houdt Vincent die voor ons open met een verontschuldigende blik in zijn ogen. Graham trekt zijn portemonnee tevoorschijn en geeft Vincent een handvol dollarbiljetten. 'Bedankt voor het flatnummer,' zegt hij.

Vincent knikt terwijl hij het geld aanneemt. Als onze ogen elkaar ontmoeten, verdrinken die van hem bijna in verontschuldigingen. Ik omhels Vincent, want ik zal hem waarschijnlijk nooit meer zien.

Als Graham en ik buiten zijn, blijven we verslagen op het trottoir staan. Ik vraag me af of de wereld er voor hem ook anders uitziet, want dat doet hij wel voor mij. Alles lijkt net iets teleurstellender dan het deed voor ik het gebouw betrad waar Ethan woont.

'Zal ik een taxi voor je aanhouden?' zegt hij ten slotte.

'Ik ben met de auto. Hij staat daar,' antwoord ik en ik wijs naar de overkant.

Hij kijkt achterom naar het appartementencomplex. 'Ik wil hier weg zijn voor ze beneden is.' Hij ziet er oprecht bezorgd uit, alsof hij het nu echt niet aankan haar te zien.

Sasha doet tenminste nog een poging. Zij heeft Graham achtervolgd tot aan de lift. Ethan is gewoon naar binnen gegaan en heeft de deur achter zich dichtgetrokken.

Graham kijkt me weer aan, zijn handen diep in de zakken van zijn jas. Ik sla mijn jas stevig om me heen. Er valt niet veel meer te zeggen, behalve 'tot ziens'.

‘Tot ziens, Graham.’

Hij heeft een lege blik in zijn ogen, alsof hij er niet helemaal bij is. Hij doet een stap naar achteren. En nog een stap. Dan draait hij zich om en begint te lopen.

Ik kijk omhoog naar het appartementencomplex, net terwijl Sasha door de deur stormt. Vincent komt nog achter haar aan en kijkt me aan. Hij wuift naar me, dus steek ik mijn hand op en wuif terug. We weten allebei dat dit een afscheidsgedaar is, want ik zal hier nooit meer een voet over de drempel zetten. Zelfs niet voor wat er nog aan spullen in zijn appartement slinger. Ik heb liever dat Ethan het allemaal weggooit dan dat ik hem ooit nog hoef te zien.

Sasha kijkt naar links en naar rechts, in de hoop Graham te ontwaren. Ze ziet hem niet. Ze ziet alleen mij en ik vraag me af of ze eigenlijk wel weet wie ik ben. Heeft Ethan haar verteld dat hij over een maand zou gaan trouwen? Heeft hij haar verteld dat we deze ochtend nog met elkaar hebben gebeld en dat hij zei dat hij de seconden aftelt tot hij mij zijn vrouw mag noemen? Weet ze dat hij, als ik bij Ethan blijf slapen, niet zonder mij wil douchen? Heeft hij verteld dat de lakens waar ze net op hebben liggen rollebollen een verlovingscadeau van mijn zus waren?

Weet ze dat Ethan, toen hij me ten huwelijk vroeg, hilde toen ik ja zei?

Ze kan het niet weten, anders zou ze de relatie niet hebben vergooid met een man die in een uur tijd meer indruk op me heeft gemaakt dan Ethan in vier jaar.

Colleen Hoover, de #1 *New York Times*-bestsellerauteur van *It ends with us*, schreef een aangrijpende roman over een huwelijk in de problemen en die ene oude, vergeten belofte die het misschien kan redden.

De perfecte liefde van Quinn en Graham wordt bedreigd door hun onvolmaakte huwelijk. Het feit dat Quinn niet zwanger kan worden, dreigt hen uit elkaar te drijven. De herinneringen, fouten en geheimen die ze in de loop der jaren hebben opgebouwd, breken hen op. Hoe perfect hun liefde ook is, Quinn en Graham zijn allebei mensen, en mensen zijn niet perfect. Het leven is verre van perfect. De vraag is of hun liefde het leven kan overleven.

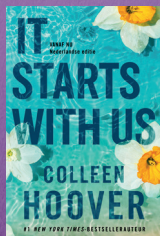
All your perfects is een meeslepende roman over de liefde tussen twee mensen, aangrijpend en levensecht beschreven.

‘Emotioneel hartverscheurend en volkomen origineel’
– Sara Shepard, auteur van de *Pretty Little Liars*-serie

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us*, *It ends with us* en *Reminders of him*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! *All your perfects* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 94 019 1956 2 NUR 302

9 789401 919562

www.zomerenkeuning.nl

Z&K